

77  
и да каже решителната дума, освен оня, комуто наподът доверчиво бе поверил съдбините си в ръцето му?

Папата напомняше своята мощ, крал Андрея бе предан католик, латините всеки ден стваха все по-безпомощни, Ватаци и Комнен<sup>и</sup> неминуемо щяха да срещнат в някоя точка противоречивите си желания. И Асен взе своето непоколебимо решение.

България можеше още да чака без да каже думата си. Тя бе длъжна да чака. Всяко избързване можеше да бъде гибелно.

И щом взе решението си, царят усети как ведрина слиза в сърцет му. Той изпрати да повикат брата му, примас Василий и логотет Григорий, за да им извести волята си.. А в това време щаслива усмивка<sup>и</sup> изникна по замисленото му лице.

От горе идеше тънък, едва чут гласец. Може би този бе определения от Съдбата, който най-сетне щеше да изпълни бляна на Симеона.

Българският цар да еедне връх престола на Света София.

10.

Деспот Слав не се почувствува много развеселен когато получи вест от своя сюзерен, Солунският император, кир Тодор Комнин: в най-бързо време да се пригответи със жена си и да замине за Охрид, където ще има съвет на васалите му, да решат какви наказания трябва да се наложат на ония клирици, които все още споменаваха в молитвата си кир Иоан Ватаци като единствен господар и император на гърците, а се отказваха да произнесат името на кир Тодор Комнен<sup>и</sup>, като негов равен: император на гръцката държава в полуострова.

Деспот Слав проклинаше часа когато бе приел Родопската прония наистина една от най-богатите и красиви местности, ала препълнена с опасности и несигурност: да бъде вечно между чука и наковалнята. По-рано между Борил и Анри. Сега между Ватаци и Комнен<sup>и</sup>.